

Päť

Svieže septembrové popoludnie na opačnej strane Atlantiku. Rory Hughes práve dorazil na Downing College v Cambridgei, vybaľoval si staré svetre a nové učebnice práva, z iPodu mu k tomu hrala skladba Under the Bridge od Red Hot Chili Peppers. Nahlas si pohmkával, keď rozbaľoval zrolované plagáty a fotky, ktoré nadobudol počas roka na cestách: vytlačená kópia obrazu od Keitha Haringa z výstavy v New Yorku, polaroidové fotky z výletu pozdĺž Azúrového pobrežia, plagátová verzia oranžovej prednej obálky knihy *1984* z vydavateľstva Penguin. Ten plagát kúpil v kníhkupectve Hatchards vo štvrti St. Pancras, ktoré mu ešte vždy pripadalo exotické.

Skvelý plagát, ozval sa ženský hlas. Zvrtol sa a v otvorených dverách zbadal dve mladé ženy so žiarivo farebnými vysokými converskami na nohách a s ešte žiarivejším úsmevom na tvári. Zbožňujem Orwella, pokračovala dievčina. Čírou náhodou študujem literatúru.

Volala sa Nathalie Albanová, aj s kamoškou Dianou sa práve nasťahovali do izby na tej istej chodbe. Rory sa predstavil, obom potriasol rukou. *Jasné, rád s vami zájdem na pivo. Vďaka za pozvanie.* Schmatol kľúče a nasledoval dievčatá dolu niekoľkými točitými schodiskami na koženú pohovku v kaviarni Butterfield, kde popíjal remeselné pivo a zoznamoval sa s novými spolužiakmi. Keď sa na pohovku natlačilo viac študentov, Rory sa rukou nechtiac obťrel o Nathaliinu.

Prepáč, naznačil perami.

To nič, odpovedala s úsmevom.

Rory cítil, ako sa červená, a dúfal, že Nathalie si to nevšimla. (Všimla.)

Počas nasledujúcich pár mesiacov nastalo viacero takých okamihov – kradmé pohľady, dotyky rúk, rumenec na lícach. Rory sa „čírou náhodou“ naučil naspamäť Nathaliin rozvrh a dával si prestávku na čaj v rovnakom čase. Nathalie si „čírou náhodou“ pridala extra vrstvu maskary a farby na líčka, než zišla do spoločnej kuchynky na šálku čaju, a do ruksaku si vkladala knihy, ktoré by Roryho mohli zaujímať. Pred Vianocami previazala mašličkou nový výtlačok Orwellových *Denníkov*, svojej obľúbenej knihy. Predpokladala, že by mu mohla spríjemniť prázdniny.

Rory jej poďakoval celý zahanbený, že on pre ňu darček nezohnal. Brožovanú knižku si zobral k starým rodičom do Galway. Ležala na jeho nočnom stolíku, trpezlivo čakala, kým rozviaže mašličku. Rory sa párkrát dotackal do postele s rozkošnou Írkou, raz s blondínou, raz s červenovláskou, a... len sa mu to zdalo, alebo ho Orwell odsudzoval? Knižku strčil do zásuvky a dúfal, že sa pocity viny rozplynú, keď jej obálku nebude mať na očiach. (Nerozplynuli sa.)

Na Štedrý večer – po večeri sa trochu podnapitý ponáhlal preč od konzervatívnych správ, ktoré starí rodičia zapli v televízii – Rory rozviazal mašličku, začítal sa a cítil, že jeho srdce zachvátili plamene. Možno to spôsobil alkohol, alebo vianočná nálada, alebo nespočetné hodiny, ktoré strávil v kuchynke a vštepoval si do pamäti každú pehu na Nathaliinej tvári, ale v tom momente – bol ospalý, hrialo ho pri srdci, čítal o živote Georgea Orwella – Rorymu napadlo, že sa možno nachádza v prvom štádiu zamilovanosti.

Vďaka za super semester a tú knižku, napísal jej okolo jednej nadránom. Prajem Ti veselé Vianoce. xx

Nathalie sa 25. decembra zobudila okolo siedmej ráno a prečítala si tú správu, tiež bola ospalá a hrialo ju pri srdci. Aj Tebe šťastné a veselé, odpísala a uvedomila si, že sa možno aj ona zamilovala.

Zvyšok ročníka sa Rory a Nathalie – volal ju Nat – potácali na zhrane skutočného vzťahu. V hociktorú dennú či nočnú hodinu spolu sedávali v kuchynke, do reči prišli prednášky, rodné mestá a *nie je to škoda, že Charles Dickens bol taký hnusný sexista?* Chodili spolu do študentských barov, popíjali lacný gin s tonikom a odhadzovali zábrany, vlnili bokmi do rytmu skladieb z deväťdesiatych rokov. Občas sa zobudili nahí v jeho či v jej posteli, bolela ich hlava, ale radostná nálada z predchádzajúceho večera nevyprchala.

Nikdy to však nebolo oficiálne, nikdy to jednoznačne nepotvrdili. Veď boli mladí, iba prváci, chceli si len užívať život, než sa „usadia“.

Potom prišiel posledný týždeň akademického roka.

Rory ani Nathalie si bežne nepotrpeli na okázalé večierky v plesovom oblečení, ale teraz sa cítili inak. Nešlo o pompézne ceremónie, predvádzanie sa a šušťanie sukni. Išlo o tradíciu, ukončenie skúšok, chľastanie až do východu slnka. Rory ten týždeň nechcel tráviť s nikým iným.

Pozval Nathalie na záverečný ples. Súhlasila.

Témou večera bol Olymp, priestory boli bohato vyzdobené v žiarivých farbách. Nathalie sa zahalila do víru bielej a zlatej, vlasy napoly vyčesané hore, zvyšok jej padal na plecía vo voľných kučerách a tenkých vrkôčikoch, oči orámované čiernou a vytieňované zlatou.

Vyzereš ako grécka bohynia, ocenil Rory a podal jej vysoký pohár s proseccom.

To bol umelecký zámer, žmurkla naňho.

Teraz to riadne roztočíme, Cambridge! zahučala kapela. Keď inak nedajú, zašepkal Rory Nathalie do ucha. Schmatol ju za ruku a stiahol ju na takmer prázdny tanečný parket. Na šaty jej vyšplechlo prosecco, ale vôbec jej to neprekážalo. Pohadzovala vlasmi, zvrátila sa a vždy skončila naspäť v Roryho náručí, sukňa jej poletovala na všetky strany.

„Sú súhvezdia na oblohe?“ spievala kapela. „Alebo len v našich očiach?“

Rory vtedy pozrel do Nathaliiných očí – tmavomodrých, s fľakami zelenej ako morská pena – a zrazu, priamo na tanečnom parkete, sa kyvadlo jeho pocitov definitívne prehuplo od priateľstva k láske. Usmiala sa, zakrúžila bokmi a jeho srdce vynechalo úder. Zamiloval sa do nej. *Milujem ťa*, povedal.

Už si to prešvihol s proseccom, Rory? spýtala sa so smiechom. *Noc je ešte mladá, kamoš.*

Žiadne prosecco, trval na svojom. *Milujem ťa, Nat Albanová.*

No, ja... Rory ju nenechal ani dokončiť vetu, pobozkal ju náruživšie než kedykoľvek predtým. *Pod' so mnou*, povedal, chytil ju za obe ruky. Veľmi síce nechápala, čo sa deje, ale nasledovala ho. Nathalie by Roryho Hughesa nasledovala kamkoľvek.

Vyviedol ju do záhrady. Na trávniku sa vrteli kolotoče, na obrovskom plátne sa premietali staré filmy. Kdesi bola aj vírivka, z dialky k nim doliehal šplechot a chichot.

Takže, začala Nathalie, *ty ma miluješ?*

Milujem ťa, zopakoval. Nebol opitý (ešte nie), ale akási sila mu zvierala srdce aj myseľ, rozmazávala mu pohľad, svet sa čudesne vlnil – ako v krivom zrkadle alebo po prehnanom množstve šampanského – a Rory sa nedokázal sústrediť na nič iné, videl iba Nat. Nádhernú, dokonalú, odetú v bielom, poprášenu zlatom, postriebrenú mesačným svetlom. Nat.

(Jedného dňa si ju v spomienkach vybaví presne takú. Keď sa to stane.)

Takže odteraz si môj frajer? spýtala sa.

Asi hej, povedal. *Ak ma chceš.*